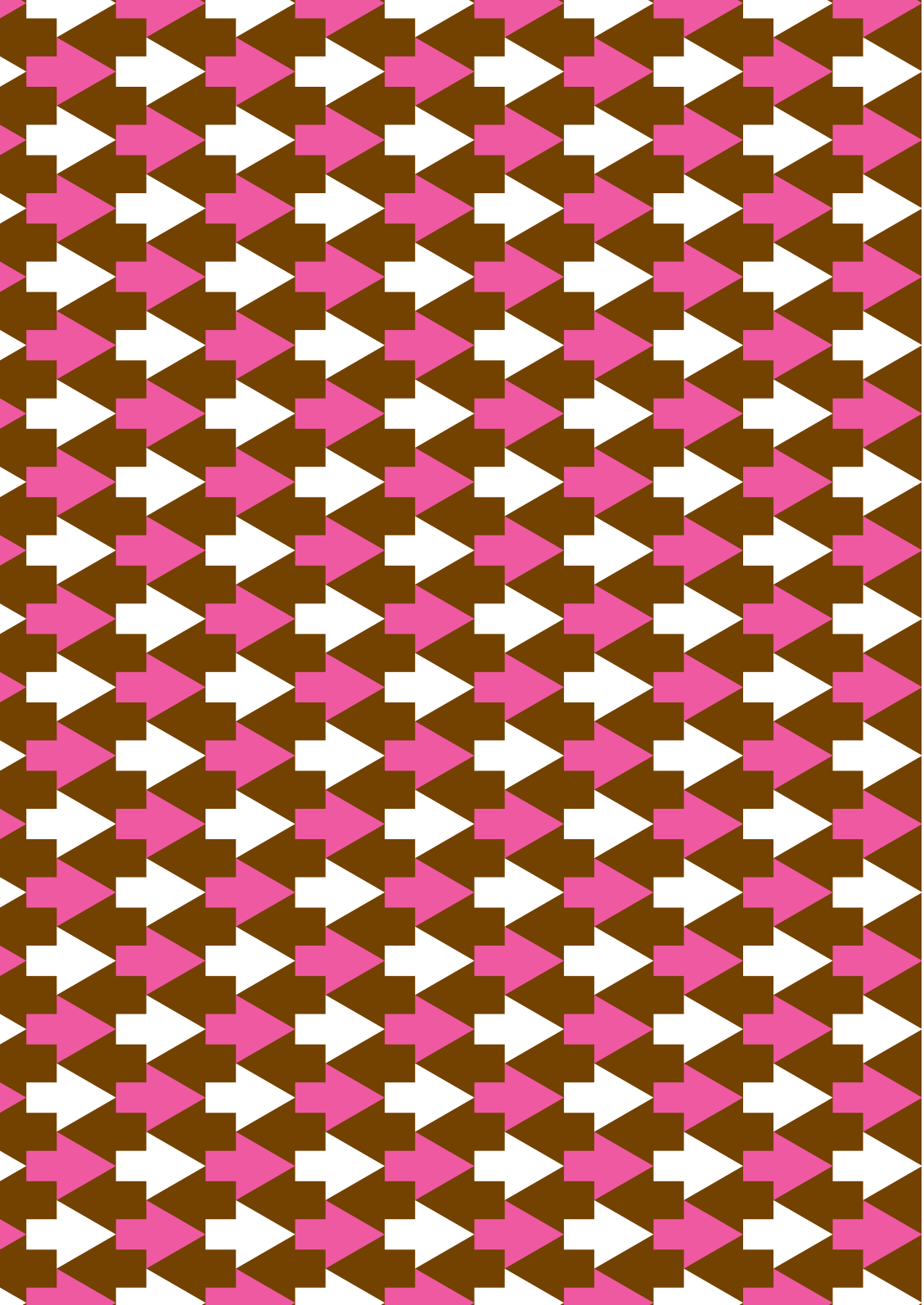

lira *scenarioprijs*

Sinds 1993 reikt Stichting Lira elke twee jaar de Lira Scenarioprijs uit. In 2009 gebeurt dat voor de negende maal. De Lira Scenario-prijs gaat dit jaar naar het beste satirische televisiedrama, vertoond via de Nederlandse publieke en commerciële omroepen in de periode van 2005 tot en met 2008.

Eerdere winnaars van de prijs waren Wim T. Schippers, Arthur Japin, Tamara Bos, Maria Goos, Mieke de Jong, het duo Alma Popeyus en Hein Schütz en Frank Ketelaar.

De genomineerden voor de Lira Scenarioprijs 2009 zijn:

FOTO: H. POPPELAARS, T. MINTIENS

**MAIKE MEIJER EN
MARGÔT ROS**
voor *Toren C*
(VPRO)

FOTO: VANDERVEET MEDIA

**DENNIS VAN DE VEN,
JEROEN VAN
KONINGSBRUGGE
EN NICO DIJKSHOORN**
voor *Draadstaal*
(VPRO)

FOTO: JAAP VRENEGOOR

**KAREN VAN HOLST
PELLEKAAN,
MARTIN VAN
WAARDENBERG EN
JOHAN TIMMERS**
voor *Klein Holland*
(VPRO)

Hedy d'Ancona

over de Lira Scenarioprijs

De voorzitter is – anders dan haar collega-juryleden – geen beroepskijker. Maar wel een gepassioneerd kijker, een alles-eter. Het genre dat deze keer centraal stond, de satire, bemin ik zeer omdat het een bijzondere vorm van commentaar op onze samenleving is. De politiek, waar ik vele jaren professioneel mee in de weer was, leent zich daar bij uitstek voor.

En toch is het in ons land niet dik gezaaid. Natuurlijk worden er wel grappen en prachtige persiflages van politici gemaakt. Die zijn vooral erg geestig als ze niet jouw eigen persoon betreffen: ik herinner me een vrij goede van mezelf die ik – juist daarom – heel gênant vond. Maar het gaat verder dan grappenmakerij: het moet hout snijden. En dat is het geval met de drie genomineerde programma's.

Ze leveren elk op hun eigen manier verholen commentaar op onze samenleving. Klein Holland vind ik goed om de actualiteit van het gegeven: de multiculturele samenleving, en de manier waarop een gewone Nederlandse burgerman daardoor wordt geraakt. Zijn reactie is Archie Bunker-achtig: herkenbaar, schaamteverwekkend en lachwekkend. Zijn echtgenote en zijn dochter staan daar anders in, zodat je tegelijkertijd compassie kunt voelen met zijn allenigheid. Mooi, die waaiert van gevoelens die wordt opgeroepen. Bij Draadstaal word je geconfronteerd met een opeenvolging van sketches die vaak vlijmscherp en meestal heel geestig uiteenlopende situaties van het alledaagse leven fileren. Altijd iets om naar uit te zien. Toren C speelt zich af in een modern kantoorgebouw. De jury van de Lira Scenario-prijs vergaderde in precies zo'n gebouw, ergens in de polder, tussen een heleboel vergelijkbare anonieme gebouwen die oprijzen uit het gras. Vrouwen dumpen 's ochtends hun kinderen in het frisse kinderdagverblijf, en verdwijnen in zo'n gebouw. Het grootste vertier is de komst van de lunchwagen, waar de mensen verheugd op afrennen om een worst te kopen, of zoiets. Dat vraagt om een satirisch programma, vind ik.

Het gaat om dat herkenbare: dat je de dingen die ons omringen van commentaar voorziet. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat je continu schaterend van de lach achterover valt. Het gaat er om dat je blik anders gericht wordt, dat je begrijpt dat je het allemaal ook heel anders kunt zien. Het gewone wordt verdraaid tot iets bizars, waardoor je inziet hoe krankjorem dat 'gewone' eigenlijk wel niet is.

Hedy d'Ancona,
Voorzitter Jury Lira Scenarioprijs

Wat is een scenario?

In een scenario wordt het verhaal van een film, een televisiedrama of een scène in een programma vastgelegd. Het ziet er heel anders uit dan een boek; een scenario is niet bedoeld voor de gewone lezer. Het is een werkdokument, waarmee de producent, de regisseur, acteurs, cameramensen en alle anderen die bij een productie betrokken zijn aan de slag gaan.

Een scenario is doorgaans verdeeld in scènes. Elk deel heeft een kop, die aangeeft of de scène zich binnen of buiten afspeelt, vervolgens op welke locatie die scène zich afspeelt en tenslotte of dat overdag of 's nachts gebeurt. Dan volgt een korte beschrijving van wat er in het begin van de scène te zien is. De personages die er in voorkomen worden aangegeven, en als één van hen iets zegt dan wordt dat apart, op een heel nadrukkelijke manier opgeschreven. Een scenario geeft dus op een technische, bijna koele manier precies aan wat er te zien en te horen is in een film of een televisieprogramma. Als iemand somber uit het raam naar buiten staart wordt dat beschreven; als iemand fluitend door de regen loopt ook. Wat er niet bijgeschreven wordt is wat zo'n personage op dat moment denkt: dat is aan de regisseur en de acteurs.

Ook voor satirische programma's, die vaak bestaan uit losse scènes of sketches, worden scenario's geschreven. Omdat satire een heel andere dynamiek heeft dan, bijvoorbeeld, een langlopende drama-serie, is het schrijven van zo'n scenario een vak apart.

Margôt Ros en Maike Meijer over 'Toren C'

Wij schrijven altijd met z'n tweeën in dezelfde ruimte. We zijn een soort organisme. We hebben elkaar nodig om dingen te toetsen en te bewaren, en om dat wat we neerpennen te vervolmaken. We zijn er eigenlijk nooit mee bezig dat we het ook nog zelf moeten gaan spelen. Dat komt pas later, als het schrijven is afgesloten en we met de regisseur naar het scenario kijken. Omdat Toren C veel kantoor situaties heeft wordt het snel vergeleken met andere series. Dat ervaren we als iets positiefs. Het is niet erg om te worden vergeleken met iets waar we zelf fans van zijn. We vinden wel dat Toren C wezenlijk anders is. Het schrijven van Toren C is anders dan het schrijven van televisiedrama. Wij hoeven ons niet te bekommeren om lange lijnen, al hanteren we wel een bepaald palet. Je moet ervoor waken dat je niet zes keer achter elkaar dezelfde grap maakt, bijvoorbeeld. Het belangrijkste is dat elke scène grappig moet zijn. Dat is moeilijk, zeker als die scènes ook nog met elkaar te maken moeten hebben. Het construeren van een verhaallijn kan dan verwarrend werken. Satire kan je een spiegel voorhouden, iets maatschappijkritisch hebben, maar dat is niet de passie waarmee we het maken. Het is om te lachen; wat wij zoeken is een pijnlijke situatie, en de grap daarin. Je hoort altijd pas later, van anderen, dat iets relevant blijkt.'

FOTO: MERLIJN DOOMERNIK/HH

MAIKE MEIJER EN MARGÔT ROS, TOREN C (VPRO, 2008)

Fragment uit het scenario

INT. GANG/ METERKAST - DAG
Els, zit in een kast te kolven. Ze zit tussen de schoonmaakmiddelen met haar handeltje. Ze heeft een foto neergezet van haar baby'tje en kijkt daarnaar, terwijl ze kolft. Het maakt een zoemend geluid. Plotseling komt Karin binnen.

KARIN *Luister Els, dit kan echt niet hoor.
Ik zit al een kwartier op je te wachten.*

ELS *Ja, maar ik moet dit echt even doen.*

Els blijft kolven. We horen het zoemende geluid.

KARIN *Denk jij dat de economie blijft draaien op deze manier? Ik weet niet hoe lang je hier nog mee bezig bent... met dit... luister... ik weet niet hoeveel liter je nog uit die uier wilt trekken, maar mijn klokje tikt door. Ik heb een klant, en die moet voor de spits de ring weer op.*

ELS *Ja maar...*

KARIN *Je krijgt nog TIEN seconden van mij en dan moet het afgelopen zijn.
Tien, negen, acht...*

ELS *Maar ik heb recht op kolftijd hoor.*

KARIN *Kolftijd? Ik heb ook al geen maanden meer gegoofd, en hoor je mij daarover... nee.*

Doet het geluid van een koe terwijl Els praat.

KARIN *Moe! Moe!*

ELS *Ja... mag ik dan nog wel even de flesjes wegbrengen?*

Woedend smijt Karin de deur dicht en loopt weg. Meteen daarna gaat de deur weer open en er staat een schoonmaker in de deuropening. Els kijkt op.

INHOUD

Familie heb je, vrienden maak je, collega's word je. In het bedrijvencomplex Toren C bevindt zich een privékliniek, een sauna, een Japans restaurant en op de dertiende verdieping (!) een manège. Er werken mensen die elkaar niet hebben uitgezocht. Zoals op elke werkvloer leidt dat tot spanningen en pijnlijke situaties. In Toren C zijn die aan de orde van de dag, maar de werkelijkheid van Toren C is altijd wranger, gênanter en absurder dan fictie.

Wat doe je als je nieuwe werkgeefster je benadert met de motoriek van een gorilla? Waar blijf je als het hele bedrijf op intranet kan zien hoe je je bikinilijn onthaart? Maike Meijer en Margôt Ros geven de meeste personages zelf gestalte, zo'n tachtig in totaal. Genadeloos peuteren ze aan etterende wonden en schaamteloos leggen ze situaties bloot waarin we onszelf of anderen liever niet willen zien. Ze kruipen achter de façade van elk karakter, ontmaskeren het en richten de schijnwerper op de meest kwetsbare plek. Het resultaat is schurende satire, waarin leedvermaak strijdt met medelijden en plaatsvervangende schaamte het aflegt tegen absurdistische humor.

Dennis van de Ven over 'Draadstaal'

Het is een teamprestatie. We kiezen per week een thema, dan ga ik achter de laptop zitten, en schrijf zo'n 16 pagina's. Ik probeer eerst de meest voor de hand liggende grappen over te slaan, en ga dan voor elke scène op zoek naar één grap, met een kop en een staart. Ik zag toevallig laatst een interview met John Cleese over 'Fawlty Towers'. Die zegt dat hij niet in het wilde weg schreef, maar altijd uitging van één basisgrap. Dat doe ik dus ook. Pas daarna komen er andere lagen en dialogen bij. Nico Dijkshoorn schrijft zo'n twee scènes per aflevering. Jeroen is geen schrijvende schrijver, maar hij voegt er gaandeweg – en zeker tijdens de opnamen – nog heel veel aan toe.

Het zijn sketches, maar we proberen wel in die 25 minuten een boog te maken. We kiezen voor wat directere

scènes in het begin, om mensen het programma in te trekken, en gaan dan langzaam de wat absurdistische kant op. Er worden natuurlijk al eeuwen moppen verteld en er wordt al eeuwen over nagedacht, maar wij zitten toch te denken: "Hoe kom je in die hoofden?!" Fred en Ria schrijf ik op donderdag, op basis van een nieuwsbericht waar Fred iets mee kan. Fred heeft een mening. Iedereen is tegenwoordig trots op zijn mening, en achter iedere mening schuilt een 100% overtuiging, maar als je je mening gewoon rechtdoor geeft, dan botst 't in het midden, dan stopt 't. Als Fred en Ria twee burens waren geweest, dan hadden ze gewoon altijd ruzie gehad, maar ze zitten in een huwelijk. Het gaat om het begrip voor het verschil. De andere lagen sijpelen dan vanzelf mee naar binnen.

DENNIS VAN DE VEN EN JEROEN VAN KONINGSBRUGGE

DENNIS VAN DE VEN, JEROEN VAN KONINGSBRUGGE EN NICO DIJKSHOORN, DRAADSTAAL (VPRO, 2007)

Fragment uit het scenario

OPA BARENDs *Dodenherdenking. Nee, dat heb je vandaag de dag niet meer, dodenherdenking.*

HOEVELAKEN *Anno 2070 zijn d'r inmiddels zoveel dooien, je bent zelf de pijp uit voor je die allemaal herdacht hebt. [...]*

OPA BARENDs *Van de tweede wereldoorlog weet helemaal niemand meer iets.*

OPA *De...?*

HOEVELAKEN

OPA BARENDs *Tweede wereldoorlog.*

OPA *Tweede wereldoorlog?*

HOEVELAKEN

OPA BARENDs *'40 – '45?*

OPA *Was dat de eindstand? Dat scheelde dan nog weinig.*

HOEVELAKEN

OPA BARENDs *Met die Duitser met die snor en die arm in de lucht.*

OPA *Geen idee waar je over lult Barends.*

HOEVELAKEN

OPA BARENDs *Hier. Zelfs Arnold Hitler zijn we vergeten vandaag de dag. Maar je kan ook niet van ons oudjes verwachten dat wij ons het meest herinneren. Qua dement.*

OPA *Ach, wat maakt het ook allemaal uit.*
HOEVELAKEN *Laat gaan die historie. Waarom zou je je al die dooien herinneren. Die zijn niet voor niets dood.*

OPA BARENDs *Mensen zijn een soort schimmel en schimmel doet ook niet aan dodenherdenking.*

OPA *Kom Barends, dan gaan we de medicijnen jatten van mevrouw Jaspers.*
Hij rijdt weg.

INHOUD

Draadstaal biedt actuele en thematische satire in de vorm van korte scènes. Draadstaal begon in september 2007 in het experimentele tijdslot van vrijdagnacht, toen nog niet 'op de huid van het nieuws', al werden actuele thema's niet geschuwd. Al in de eerste uitzending maakte de kijker kennis met Dennis van de Ven en Jeroen van Koningsbrugge in de huid van de boeren Bert en Teun, de meest spontane jongens uit het oos... noordoos... Kak! ...noorden van het land. Vervolgens ook met Ruben en Sayid, Joop en Leon van Snackbar de Leverancier ("Geef je maar over, kipcorns!") en Fred en Ria, winnaars van de Typetjestrofee. Niet veel later kwamen daar de dikke mannen Jan en Ferdi bij, evenals het altijd ingewikkelde interview met 'de mensen op straat'. Later volgden het koningskoppel van de Nederlandstalige popmuziek Dolsma & Van Wanten, de Kabouters, en DJ 'I really care' Otto. Fred en Ria gaven commentaar op de Olympische Spelen en verschenen elke vrijdag in De Wereld Draait Door. In september 2009 begint het vijfde seizoen.

Martin van Waardenberg over 'Klein Holland'

De eerste serie schreven we met z'n drieën - Karen, Johan en ik - en de tweede serie hebben Johan en ik samen gedaan. We zijn na de eerste afleveringen gaan denken hoe het met de karakters verder zou gaan, die zes personages, waarvan Kees de taxichauffeur en Shahin de buitenlander de hoofdpersonen zijn. We hebben voor alle zes de lijnen uitgezet, en eindeloos gepraat over wat er met ze zou gebeuren. Daarna pas hebben we globaal de inhoud beschreven, en daarna pas de dialogen. Ik heb het uiteindelijk allemaal opgeschreven.

Het is, eerlijk gezegd, in eerste instantie gewoon een dramaserie, over een Iraniër die in ons land voet aan de grond probeert te krijgen en dan bij een racistische Nederlander in huis komt te wonen. Het is dus niet als satire bedacht, maar wij zijn natuurlijk wel op zoek gegaan naar de humor, en vooral: de diepe ellende. Het gaat met die Kees zó verschrikkelijk bergafwaarts! Daar houden Johan en ik van, wij helpen alles graag zo gauw mogelijk naar de kloten.

Dat fenomeen van de buitenlander, die probeert in ons land een bestaan op te bouwen, dat was wel van meet af aan de inspiratie, dus in die zin is het wel maatschappijkritisch. Het is ook het levensverhaal van Hossein Mardani, de acteur die de Iranier speelt. Dat hij probeert zijn bruid hier naar toe te halen is ook gebeurd, al is het hem in werkelijkheid niet gelukt.

Dat hebben wij natuurlijk wel helemaal uit zijn verband gehaald, en wij zijn er heel ver mee over de schreef gegaan. Johan en ik zijn daar heel zwartgallig in. Als we denken: "Zou het nóg slechter kunnen?", dan blijkt dat te kunnen.

MARTIN VAN WAARDENBERG

JOHAN TIMMERS

KAREN VAN HOLST PELLEKAAN, JOHAN TIMMERS EN
MARTIN VAN WAARDENBERG, KLEIN HOLLAND (VPRO, 2008)

Fragment uit het scenario

Kees en Shahin hebben een schaap gestolen. Shahin bindt het schaap met het touw om een verwarmingsbuis.

KEES *En nu?*

SHAHIN *Slachten.*

Shahin pakt een groot mes en begint dat met een aanzetstaal te slijpen. Kees kijkt naar het mes en dan naar het schaap en voelt zich niet op zijn gemak.

SHAHIN *Dit deed m'n vader ook altijd. Met zo'n groot mes. Prachtig. Moest ik het bloed opvangen in een teiltje.*

KEES *Hoe oud was je dan?*

SHAHIN *Jaar of vier, vijf.*

KEES *Ja, ja.*

Shahin is klaar met het slijpen van het mes.

SHAHIN *Pak jij even die emmer en hou die onder z'n keel.*

Kees wil zich niet laten kennen en pakt de emmer, zet die bij het schaap maar doet zelf een paar stappen terug.

KEES *Is dit nou ritueel slachten?*

SHAHIN *Ja. Hij moet doodbloeden.*

KEES *Dus het is niet met een dansje erbij ofzo?*

SHAHIN *Nee het heet slachten. Het is geen ballet.*

KEES *Oh. Nou dan heb jij mij eigenlijk verder niet nodig. Welterusten dan maar.*

Kees wil snel weglopen maar Shahin zegt:

SHAHIN *Typisch Hollands hè? Weglopen als het spannend wordt...*

INHOUD

In Klein Holland wordt het 'multiculturele drama' met al zijn komische en ruwe kantjes gepresenteerd. Taxi-chauffeur Kees Holland (Martin van Waardenberg), eigenaar van taxibedrijf Klein Holland, kan niet werken omdat hij een rij-ontzegging heeft. Hij ziet zich gedwongen een kamer te verhuren aan de Iraanse Nederlander Shahin (Hossein Mardani). Kees is erg intolerant ten opzichte van buitenlanders, maar zijn vrouw Claudia (Karen van Holst Pellekaan) en dochter Nikki (Juliette van Ardenne) hebben wel interesse in andere culturen. Ondertussen probeert Shahin zijn Iraanse bruid naar Nederland te krijgen. In de tweede serie zijn de rollen omgedraaid: Claudia heeft afscheid genomen, en Kees woont nu bij Shahin en zijn ingeburgerde vrouw. Dat geeft de nodige spanningen.

Joost de Vries in De Groene Amsterdammer

Het ene regeltje

Vermaak heeft bij serieuze mensen een slechte naam. Serieuze mensen wantrouwen het. Vermaak betekent klappen op de maat en mannen die over bananenschillen vallen. Het speelt in op dat gebied van de hersenen die ver liggen van de centra die te maken hebben met deductie, kritische gedachten en ontologische speculatie. Maar omdat het zenuwnetwerk in de hersenen een spinnenrag is waar alles met alles verbonden is, hebben serieuze mensen moeten toegeven dat plat vermaak een buiten-categorie heeft, een categorie die zowel inspeelt op banaal moppentoppen als op deductie, kritisch denken en ontologisch speculeren; die categorie heet satire.

De beste grap uit het oeuvre van Woody Allen zit in Annie Hall (1977), en bestaat uit één enkel shot en één enkele regel tekst. Het personage dat Allen speelt, uiteraard een verstokte New Yorker, reist tegen zijn zin in naar Los Angeles, volgens hem de hoofdstad van leeghoofdige oppervlakkigheid, om met een oude vriend een feestje te bezoeken.

De camera pant langs de rijke, indolente gasten en blijft hangen op een jongen (een piepjonge Jeff Goldblum), die waarschijnlijk zijn goeroe opbelt: 'Hello? I forgot my mantra.' In een zin typeert hij een hele stad, een heel denkbeeld. Het is een grap, een onliner die in één keer over de gehele breedte van het hersennetwerk schiet. Kietelt en jeukt, een pastiche is en tegelijk in zijn fictie waarheid bevat. En misschien is dat de beste satire, dat ene regeltje dat meer zegt en grappiger en bijtender is dan honderd moppen met premisses en

clous. Zo'n zinnetje zit in Scoop, de roman (1938) van Evelyn Waugh, de Britse meestersatiricus: een onervaren journalist wordt naar een fictief Afrikaans staatje gestuurd, waar de autoriteiten hem verzekeren dat het regime van president Jackson een ware democratie is. De onschuldige journalist gelooft hen op hun woord – al merkt hij wel op dat - hee, toevallig! – alle leden van het Hoogerechtshof ook Jackson heten. Maar wat is dat ene regeltje? Wanneer overstijgt de grap simpele humor en wordt het satire, de buitencategorie van humor? Ook daar heeft Woody Allen een voorbeeld van. In een van zijn beste films, Crimes and Misdemeanors (1989), wordt er een documentaire gemaakt over een pompeuze comedyschrijver. Zijn beste voorbeeld van satire: 'Oedipus. 'Wiens schuld is het dat al deze slechte dingen gebeuren, de pest, honger, wie heeft onze koning vermoord?' – en dan; 'He, wacht eens, ik heb het gedaan' Dat is comedy.' Woody Allen snapt het. Dit is natuurlijk precies wat comedy niet is. En daarom is het satire.

Fragment uit de special over satire en scenarioschrijven die op woensdag 19 augustus verschijnt bij De Groene Amsterdammer.

Publieksvoorkeur

Via de site van De Groene Amsterdammer kan het publiek zijn voorkeur voor één van de drie genomineerde programma's uitspreken. Breng uw voorkeur uit en ga naar www.degroene.nl.

Bekendmaking en uitreiking van de Lira Scenarioprijs 2009 op donderdag 10 september om 16.00 uur in het West-Indisch Huis te Amsterdam

Op donderdag 10 september reikt de Stichting Literaire Rechten Auteurs (Lira) de Lira Scenarioprijs 2009 uit. Voor de negende Lira Scenarioprijs zijn Maïke Meijer en Margôt Ros (**Toren C**, VPRO 2008), Dennis van de Ven, Jeroen van Koningsbrugge en Nico Dijkshoorn (**Draadstaal**, VPRO, 2007) en Karen van Holst Pellekaan, Martin van Waardenberg en Johan Timmers (**Klein Holland**, VPRO, 2008) genomineerd. De winnaars ontvangen 15.000 euro.

De jury bestaat uit: Hedy d'Ancona (voorzitter), voormalig minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, bestuurder van verschillende culturele instellingen; Jean-Pierre Geelen, televisie-criticus bij de Volkskrant; Walter van der Kooi, publicist en televisierecensent van De Groene Amsterdammer; Peter Römer, acteur, televisieproducent en –regisseur en scenarioschrijver.

De Lira Lezing 2009 wordt dit jaar gegeven door Micha Wertheim, cabaretier.

Voorafgaand aan de uitreiking geven om 13.30 uur Frank Houtappels (Camping het Vrije Schaep) en Job Gosschalk een masterclass scenarioschrijven. Deelname uitsluitend op uitnodiging.

Kijk voor meer informatie en filmfragmenten op:
www.lirascenarioprijs.nl

Over Stichting Lira

Stichting Lira

De Stichting Literaire Rechten Auteurs (Lira) is de auteursrechtorganisatie voor schrijvers en gebruikers van literaire, literair-dramatische en muziekdramatische werken. De Stichting maakt vier prijzen financieel mogelijk: de Lira Scenarioprijs voor het beste televisiescenario, de Woutertje Pieterse Prijs voor het beste jeugdboek, de Jan Hanlo Essayprijzen voor de beste essays en De Gouden Strop voor het beste spannende boek.

Het bestuur bestaat uit Kees Holierhoek (voorzitter), Robert Alberdingk Thijm (secretaris), Tijs van den Boomen (vice-voorzitter), Rien Verhoef (penningmeester), Tsead Bruinja, Maria Genova en Saskia Noort.

Zie ook: www.lira.nl

Colofon

Tekst: Claire Beke - Communicatie in Cultuur, Koen Kleijn.

Redactie en productie: Claire Beke - Communicatie in Cultuur, Rotterdam

Ontwerp: Studio Dumbar

Fotografie: Taco Anema

Drukker: Den Ouden Amsterdam

De communicatiecampagne is uitgevoerd door Claire Beke - Communicatie in Cultuur, Rotterdam. E-mail: beke@communicatieincultuur.com

Met dank aan

DRUKKERIJ WC DEN OUDEN BV

Mediapartner

**DE GROENE
AMSTERDAMMER**

***lira** voor schrijvers*

Lira is de auteursrechtorganisatie voor schrijvers en vertalers

Redenen voor aansluiting bij Lira

1. Beheer van rechten en aanspraken die auteurs zelf niet of alleen uiterst moeilijk kunnen verzilveren.
2. Deskundig individueel advies op het gebied van auteursrecht.
3. Juridische steun van Stichting Rechtshulp Auteurs bij geschillen over creaties of contracten.
4. Onderhandelingen namens de auteur met uitgevers of producenten, zodat individuele relaties niet verstoord raken.
5. Toegang tot het Contractenbureau, dat scenaristen en toneelschrijvers in onderhandelingen met omroepen, producenten en gezelschappen tegen een bescheiden vergoeding laat bijstaan door een advocaat.
6. Toegang tot het P.C. Boutensfonds, dat een financiële bijdrage levert bij het opbouwen van een oudedagsvoorziening.
7. Extra inkomsten.
8. Stemrecht bij het benoemen van het Lira-bestuur en bij de Algemene Ledenvergadering.
9. Ondersteuning bij buitenlandse contacten en contracten.

***Geen reden, wel een prettige bijkomstigheid:
aansluiting bij Lira is gratis.***

Kijk voor meer informatie op www.lira.nl

Lira heeft haar activiteiten ondergebracht bij Cedar. Cedar B.V. is een dienstverlener op het gebied van auteursrecht en aanverwante rechten. Cedar B.V. is het facilitaire bedrijf voor zes auteursrechtorganisaties in Nederland: Stichting Leenrecht, Stichting Lira, Stichting Musicopy, Stichting PRO, Stichting Reprorecht en Stichting de Thuis kopie.

www.lirascenarioprijs.nl